

בס"ד, ערב שבת קודש
פרשת פקודי - החודש
כ"ח אדר ה'תשפ"ה
גיליון מס' 25 (1866)

זמני הדלקת נרות ומוצש"ק

ה'ת	מוצ"ש	ר"ת
י-ב	7:34	8:14
ת"א	7:35	8:11
י"ח	7:35	8:13

שב"ל הפרד"ס

עלון לתורה וחסידות

בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשלג"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר רבי שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א
רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק. טל: 03-5783481 פקס: 03-6193789

יוצא לאור על שמם ולזכרם הטהור של רבוה"ק
כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוף הגה"ק רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוקלה"ה
ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי שלמה בנימין הלוי אשלג זצוקלה"ה

האור שמתוך החשכה

נתיב הדרש

אומרים אנו בברכת קידוש הלבנה "פועל אמת שפעולתו אמת, וללבנה אמר שתתחדש, עמרת תפארת לעמוסי בטן שהם עתידים להתחדש כמותה". ולכאורה, כיון שכל כח הפועל ניכר בנפעל, אם כן איך יתכן שהבורא יתברך שמו ברא את הלבנה בתכונה כזו - שלא יהיה אורה מתקיים, אלא מדי חודש כחדשו האור נעדר ממנה, וחוזר ומתחדש?

אלא, מסביר בעל ה"ערוגת הבושם", הכוונה בזה היא, בכדי שממנה ילמדו ישראל - המונים ללבנה - מוסר השכל, ולא יתייאשו, אפילו כשמתבוננים במעשיהם ורואים כי כל מעשיהם הם לכאורה בבחינת "חשכות", ורואים שה' יתברך שמו כביכול מסתיר את פניו ואינו מאיר להם, עם כל זאת לא יתייאשו, כיון שמתוך החושך מוציא אורה, כדרך שמצינו בלבנה, שבשעה שהיא בתכלית החושך ואין בה כמעט אפילו נקודה קטנה של אור - אי אז מתחיל אורה להפציע ולהתחדש כבראשונה.

וזו הכוונה בכתוב: "פועל אמת" - הבורא יתברך שמו, "שפעולתו אמת" - שהרי אמת הוא דבר המתקיים (כמו שאומרים "קושטא קאי"), ואם כן הלא לכאורה קשה מה שאמרנו, למה אמר לה ללבנה שתתחדש, הלא היה מן הראוי שתהיה נבראת מתחילה באופן שתאיר תמיד. ועל זה אמר את מעם הדבר, שהוא, מפני שזה "עמרת תפארת לעמוסי בטן, שהם עתידים להתחדש כמותה" - להורות לישראל שידעו, בכל מצב שהם, שגם הם עתידים עוד להתחדש כמותה.

על פי מאמר זה מכאן בעל ה"ערוגת הבושם" את אשר נאמר בפרשת "החודש", "החודש הזה לכם ראש חדשים" (שמות יב, ב), דכמדורש רבה הביא על פסוק זה את הפסוק "מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה כחמה איומה כנדגלות" (שה"ש ו, י). ועל מולד הלבנה אמרו חכמינו ז"ל (והביאם רש"י שם) שמשו רבינו ע"ה נתקשה במולד הלבנה, באיזה שיעור צריכה הלבנה להראות בבדי שיוכלו לקדשה, עד אשר אמר לו ה' יתברך: "כזה ראה וקדש". ומקשה בעל ה"ערוגת הבושם", שלכאורה צריך ביאור מפני מה נאמרה מצות קידוש החודש ראשונה לכל המצות ולא היה מספיק שתאמר מצוה זו יחד עם שאר המצוות שנאמרו למשה רבינו בסיני?

ועל פי החסבר דלעיל, גם זה מובן, דהנה ישראל, לאחר שיצאו ממצרים, רק אז החלו להבין איך ירדו בתכלית השפלות כשהייתם במצרים, כמו שהחילה אינו מרגיש בחולשתו עד שעה שמתחיל להתחזק קצת. ופן ח"ו יחשבו שאבד כברם ובטל סיכויים, על כן - כדי לחזק את ליבם ולאמץ חילם, הקדים להם השו"ת את מצות קידוש החודש, המרמזת להם שהם עתידים להתחדש כמותה, וזוהי תהיה להם התחזקות.

וזוה מה שאמרו במדרש הנ"ל "מי זאת הנשקפה כמו שחר" - כלומר, שישאל הם בבחינת "שחר", כמו שברגעים האחרונים טרם אשר השחר עומד לעלות, אזי מתגבר החושך ביותר (והוא "קדושת דצפרא"), ומיד אח"כ מתחיל האור להתנוצץ, כך הם ישראל, אשר לפני שאורן מפציע - מעמיקה החשכות, ומיד אחר כך מאיר וזורח האור הגדול.

לא רק דורשים שלושים יום קודם
החג, אלא גם עושים, כמנהג בני
ישראל בכל הדורות.

בספר "קב הישר" מתאר מה נעשה
בשמים בימים הללו של ערב פסח,
וכותב כי כל אור של קדושה שצריך
להתגלות - יש כנגדו התגברות של
המקטרגים, אשר גם הם מתאמצים
ועובדים. ועבודתם היא להכניס אנשים
לכעס, למחלוקת ולקטניות - זוהי
עבודתו של היצר. לכן, כשאדם מתחזק
- הריהו נוטל מהם את שליטתם.

וכשעובדים בבתיים בכל ערב פסח,
מנקים מקרצפים ומגרדים - הכל
גירודים, שבהם מסלקים ומטאטאים
ההוצה את הסמטא אחרא, ולכן היצר
הרע איננו מוכן להניח לזה, בראותו
שעובדים בכל הבתים - הופכים את
כל הבית ומנקים ביסודיות, וכל זה הוא
מעונין לקלקל, להרוס ולעשות קטניות
ומריבות, מחלוקות ומהומות בכל בית
- כדי שגם לו תהיה 'סחורה'.

על כן, הימים הללו הם זמן גדול -
אם האדם מתאפק כנגד הכעס
והצערות, ונשאר רגוע ואיננו עונה,
ומקבל הכל באמונה ובשמחה ואף
משרה אורה רגועה בבית - זוהי
עבודת היום.

שבת שלום

בשבילי הפרשה

ונראה בהקדם ליישב למה כתוב "במעשה ידיכם", היה לו לומר "במשכן"? ויש לומר, שהכוונה שתשרה שכינה במעשי ידיכם שאתם עובדים לצורכם, ואין הכוונה על המשכן, אלא הואיל ותרמו מנכסיהם תרומת ה' למשכן, על כן תחול הברכה על כל הנשאר בידם, כשם שבתרומה; חיטה אחת פוטרת את הכרי ובעל הבית מתברך על ידה, כמו שכתוב על המפרש מעשר "והיריקו לי לכם ברכה עד בלי די", כן גם בתרומת המשכן שרתה הברכה על כל הנותר אצלם. וזהו הברכה "שתשרה שכינה במעשה ידיכם" – בכל מעשיכם – במשא ומתן וכדומה, תשרה השכינה ותביא לכם ברכה. **תפארת שלמה**

כי ענן ה' על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו (מ, לה)
נראה לפרש על פי מה שאמרו רבותינו ז"ל על הפסוק "ושכנתי בתוכם" (שמות כה, ח) "בתוכו" – לא נאמר אלא "בתוכם" – בתוך כל אחד ואחד. רואים מכאן שמי שמקדש את עצמו, שורה עליו השכינה. וכתב ה"חובת הלבבות" (בהקד'): ואמרו על אחד מהחכמים שהיה יושב עם בני אדם עד חצי היום, וכשהיה לבדו היה אומר: "הבו האור הצפון", והיה אומר זאת על מצות הלבבות.

הרי לנו שהצדיק כשהוא ביום עם בני אדם הרואים אותו הוא מצניע את עצמו מאוד ואינו מתגלה לפניכם, ומראה עצמו כשאר בני אדם, אבל כשהוא מתבודד בביתו או בלילה שהוא זמן התבודדות, אז אור ואש אהבת ה' אשר בקרבו בוקע החוצה.

זהו שאומר הפסוק "כי ענן ה' על המשכן יומם" ביום' הצדיק המכונה 'משכן' מוצנע ומכוסה ב'ענן', כלומר, כשהוא בחברת בני אדם הוא מכוסה מאוד ומסתיר את מעשיו ועבודתו ושלחבת אהבתו לה' כאילו שורה עליו ענן המכסה אותו, אבל "ואש תהיה לילה בו" – כשהוא מתבודד בלילה בביתו, האש היוקדת בקרבו בוקעת לחוץ.

אבן שלמה – להג"ר שלמה זלמן עהרנרייך זצ"ל הי"ד

אלה פקודי המשכן משכן העדות (לה, כא)

"המשכן" "משכן" – שתי פעמים, רמז למקדש שנתמשכן בשני חורבנים על עוונותיהם של ישראל" (רס"י)

מושל למה הדבר דומה; לאדם שאסרוהו בבית האסורים ונגזר דינו למוות. והנה, הגיע אדם והתנדב לפדותו. הוא מכר כלי כסף וכלי זהב שהיו ברשותו, ובכסף שקיבל עלה בידו לפדותו ולהוציאו לחופשי.

כאשר הנידון למוות זכה לצאת לחירות, הוכתו הראשונה היא להודות לאותו איש חסד ולא לתת שינה לעיניו עד שישני ממוץ לפדות את כלי הכסף והזהב שמכר חלה עבדו. כל מה שבכוחו לעשות כדי להשיב למצילו את כל מה שהוציא למענו – עליו לעשות. אם אינו עושה כן, אלא מכבד את ממונו למטרות אחרות וזהו כפיות טובה.

והנמשל הוא – מסביר המגיד מדובנא – חז"ל ביארו שהמשכן נקרא בשם זה משום שהוא נתמשכן פעמיים בגלל עוונותיהם של ישראל. גם בחורבן בית המקדש נאמר שה' שפך את חמתו על עמים ואבנים, כלומר, שבית המקדש נחרב למען הצלתם של ישראל. לכן, מן הראוי שתפילתנו ותחנונינו יהיו מכוונים כדי להשיב את השכינה הקדושה לציון, ושה' יבנה את בית תפארתנו במהרה.

כאשר אנו מתפללים שתגיע הגאולה השלימה במהרה, עיקר כוונתנו צריכה להיות על גלות השכינה, על הצער שיש לקב"ה בגלל עוונותינו, ועל כך שבית המקדש טרם נבנה. חורבן בית המקדש הציל את ישראל מכליה ועל ישראל להכיר טובה על כך לאביהם שבשמים ולהתפלל אליו שיחזיר את שכינתו לציון. **אוצר המשלים**

ויברך אותם משה (למ, מג)

אמר להם: יהי לכן שתקרה שכינה במעשה ידיכם (רס"י)
למה הוצרכו לברכה זו, והלא אמר הקב"ה "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", הרי שהבטיח שישרה בתוכם, ולמה להם ברכה על כך?

הרב יהודה לב שליט"א
מחבר ספרי לב המועדים

**דינים מנהגים ומעשים
בעניני חג הפסח – ג**

יהי ~ הטעם שהוצה המצות: כדי לקיים את ה'לחם עוני' ודרכו של עני הוא בפרוסה (מג"א תעג ס"ק ב), **טעם נוסף:** זכר לקריעת ים סוף והירדן שנבקעו בפסח (א"ח הלכות פסח אות יז דף פ).

טעם נוסף: לפי שעניין הסדר הוא ארבע, כמו שמצאנו ארבע כוסות, ארבע קושיות, ארבעה בנים, ומצות הם שלוש לכן חולקים את המצה ומעיתה הרי הם ארבע (טעמי המנהגים תקב בקונטרס אחרון).

הטעם שבוצע את המצה האמצעית: דאם יבצע את המצה העליונה יצטרך לברך "המוציא" על המצה השניה השלימה, ושניה (פסחים סד ע"ב) ד"אין מעבירים על המצות, ועכשיו שבוצע את המצה השניה, ברכת המוציא היא על הראשונה, ואין חסרון של 'מעבירים על המצות' כשבוצע את האמצעית, כיון שהבציעה אינה מצוה כלל (לבוש תעג ו).

ויקה את חלק הגדול ויטמין בתוך מפה, והוא נקרא 'אפיקומן' (שו"ע תעג ס"ק ו). **והטעם** שלוקח החלק את החלק הגדול, כדי לחבב את המצוה. **טעם אחר:** לפי שצריך לאכול עם האפיקומן ב' כויתים לכן לוקחים חלק הגדול, **ויש שמניחים** את האפיקומן של שכמם, זכר ליציאת מצרים (משנ"ב תעג ס"ק נט).

ויתן חציה לאחד המסובים לשומרה (טור תעג ו) **והטעם** כדי שלא יבוא לאוכלה בשוגג בתוך הסעודה ולא יהיה להם עוד מצה משומרת באחרונה (כל בו פסח יב), **טעם אחר:** ע"ש הפסוק (שמות יב – ו) "ושמרתם את המצות" (לבוש תעג – ו).

גניבת אפיקומן: ונהגו שהקטנים גונבים את האפיקומן. **מקור המנהג:** מהגמרא (פסחים קט ע"א): 'הוטפים מצה בליל פסחים בשביל התינוקות שלא ישנו' ופירש הרמב"ם (פ"ז הל"ב ג') שהוטפים מצה הכוונה מיד ליד, **טעם אחר:** שעל ידי הגניבה מסייע הדבר למסובים לזכור לאכול אפיקומן בגמור הסעודה, כי התינוקות מצפים שיפדו מהם, ועל כן יזכירו למסובים (ויגד משה סימן יח אות ט).

הרה"ק רבי אברהם יהושע העשיל נסע אל המגיד מולאטשוב ואחריו אל הרבי רבי אלימלך מליוענסק והיה מתלמידיו המובהקים, מרבו זה קיבל את כה"פה" כידוע. כיהן ברבנות "קולבסוב" "יאסי" ו"אפטא" ורבנות אפטא היתה חביבה עליו ביותר ואף שרק שמונה שנים ישב שם ביקש להיקרא על שמה, שבה נפשו אל האלקים בה' ניסן תקפ"ה, על מצבתו צויה שלא יכתבו שום תוארים ושכחים כי אם "אורח ישראל", וכך הוא שם ספרו הק' שהנחיל אחריו ברכה.

אמר: בצעירותי הציקני מאד יצר הרע, והייתי מתענה להכניעו, וראיתי שבשאיני מתענה הריני רעב, והתחלתי לייגע את עצמי בדקות סברות הר"ן ונתפטרתי הימנו.

עני אחד ביקש נדבה מרבינו ונתן לו, וראה העני שרבינו מצטער, וחשב שקשה בעיניו לתת לו, ושאלו: רבי, הלא כתוב "ולא ירע לבבך בתתך לו"? ענה לו רבינו: אדרבה כל ימי אני מצטער על פסוק זה מתי יבוא לידי ואקיימו, אך כשיהודי מבקש ממני והוא צריך מאה רובל ואין לי לתת לו רק עשרה, אז דואב לבי, ועל זה אני מצטער.

בשבת האחרונה לימי חייו בעלמא הדין בעת רעוא דרעוין אמר: הנה פטירת הצדיק מן העולם אינו כי אם כפושט בגדי החול ולובש בגדי מועד, ולמה זה הוא צריך לחלות, אלא שלפני שנפטר נשכב הצדיק קצת במיטה בכדי שלא יאמרו עליו הבריות שמת מיתה חטופה בר מינן.

וכך היה אצלו: קצת לפני פטירתו נפל למשכב, ונהיה רעש גדול ויצאו אל המקומות הק' בבית העלמין לעורר רחמים עליו ולהתפלל לרפואתו, ולפני שהגיע עת מצוא – יציאת הנשמה, קם ממיטתו כבריא ונפרד מאנשי ביתו בדברי פרידה, ודיבר מצדיק אחד שלפני שנפטר מהעולם נפרד מהשולחן שלמד עליו, וכן עשה רבינו, שירד ממיטתו וניגש לשולחנו המהור ונפרד הימנו, וסיפר עוד מהצדיק שנפרד מהארון והספרים הקדושים שלמד בהם וניגש גם הוא ונפרד מספריו, וכן על המזוזה וניגש ונפרד הימנה וחזר ושכב על מיטתו והתחיל לומר "האדרת והאמונה" עד "הדעה והדיבור לחי עולמים" ובמילים אלו על שפתי אתקמר בהאי קמירא לדוי עלמא ועלתה נשמתו בסערה השמימה, וזכותו יגן עלינו ועל כל ישראל.

הרה"ק רבי מרדכי מסלונים זצ"ל הוסיף לבאר: שכן מרבו הק' רבי אלימלך מליוענסק קיבל את כה וחוש הדיבור כידוע.

לוקט מהספר "מאמר מרדכי"

פעלת, בקדמיתא 'צפנת' וכו': נאמר 'פעלת לחוסים בך'. שואל: תחילה אומר 'צפנת', ואח"כ אומר 'פעלת'? ומשיב: אלא 'צפנת' פירושו כמו שאמרנו – שנגזו לצדיקים. 'פעלת', פירושו; כי באור ההוא הגנוז, פעל הקב"ה אומנות העולם. מאין לנו? כי כתוב "אלה תולדות השמים והארץ בהבראם" (בראשית ב), באברהם כתוב, כי בהבראם הוא אותיות באברהם, שאותו האור של אברהם, שהוא חסד, גנוז הקב"ה, ובו פעל אומנות העולם, שכתוב 'פעלת לחוסים בך', דהיינו לאלו היושבים תחת צלו של הקב"ה, דהיינו שחוסים בצלו.

נגד בני אדם: פירושו; שאומנות שנעשתה באור הזה, מקיימת בני אדם בעולם, והיא קיום שלהם. ואע"פ שהאור גנוז, מתקיימים בו האנשים בעולם הזה. 'פעלת' היינו האומנות של עולם הזה, שבו נעשה הכל בחשבון. אומנות העולם היא, כעין אומנות המשכן, שהיא אומנות כמו העולם, וכבר העמדנו.

כתיב הכא "אלה" וגו': כתוב כאן "אלה פקודי המשכן" (שמות לח). וכתוב שם "אלה תולדות השמים והארץ", מלמד שמעשיהם שווים זה לזה, כי כל אלו תולדות שגשגו והוציאו שמים וארץ, כולם נעשו ויצאו בכוח אור הגנוז, וכן 'פקודי המשכן' יצאו בכוח הזה של אור הגנוז. מאין לנו? כי כתוב "ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה", זה הוא מצד ימין – שהוא אברהם, אור הגנוז כנ"ל. "ואתו אהליאב" – זה הוא מצד שמאל. והמשכן – שהוא המלכות, מצד ימין ושמאל הוקם ונעשה. ומשה, שהיה ביניהם – קו האמצעי, הקים אותו.

פירוש הסולם פרשת פקודי מעיפים ג-ח

רבי יוסי פתח וכו': רבי יוסי פתח: "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך נגד בני אדם" (תהלים לא). 'מה רב טובך' פירושו; כמה יש להם לבני אדם, להסתכל ולדעת בדרכיו של הקב"ה, כי בכל יום ויום יוצא קול, ומכריז ואומר: 'השמרו בני העולם, סגרו דלתות העונות, הסתלקו מן הרשת הצודה אנשים, מטרים שתתפשנה רגליכם ברשת הזו. גלגל חוזר בעולם תמיד, דהיינו הדין של מעלה, עולה ויורד, שמעלה אנשים ומוריד אנשים, אוי לאותם שרגליהם נדחו מחמת הגלגל, כי הם נופלים תוך עומק השמור לרשעי עולם.

ווי לאינינו דנפלין וכו': אוי לאלו שנופלים לתוך העומק הנ"ל, ולא יקומו ולא יאירו באור הגנוז לצדיקים לעולם הבא. אשרי הם הצדיקים לעולם הבא, שכמה אורות גנוזים ושמורים להם, כמה עדונים מעולם הזה צפונים להם, שכתוב 'מה רב טובך אשר צפנת ליראיך'. 'מה רב טובך' העמדנו, שזה הוא אור הגנוז לצדיקים לעולם הבא. שכתוב "וירא אלקים את האור כי טוב" (בראשית א), וכתוב "אור זרוע לצדיק" וגו' (תהלים צז), 'אור זרוע', פירושו שנגנו, ועל זה כתוב 'מה רב טובך'.

כתיב הכא, "מה" וכו': כתוב כאן "מה רב טובך", וכתוב גם "וירא אלקים את האור כי טוב". מה שם נאמר 'טוב' על האור, אף כאן 'טובך', פירושו 'אורך'. 'אשר צפנת', פירושו; משום שהסתכל הקב"ה באור ההוא, והסתכל באלו הרשעים העתידים לחטא בעולם, גנו אור ההוא לזכות בו הצדיקים לעולם הבא, כמו שלמדנו.

שנעלם, ועל פי פקודת הכומר נשלח למרחקים בכדי להעליל עלי. יואיל נא אדוני לשאול אותו והוא יספר לאדוני את כל אשר קרהו.

השתומם הנסיד מאוד ואמר: עתה ידעתי כי יש אלוקים בישראל! אבל אמור נא לי מה זה היה לך כי הודית על שקר וחתמת כי הרגת את הנכרי, להבאיש את ריה היהודים בעיני העמים?

בכה היהודי ואמר: כשל כוהי לסבול את היסורים הנוראים ובחרתי מות מחיים, וזה לך האות על ערך כל ההודאות על עלילות צוררינו.

והנסיד חקר מפי הנכרי את הדבר והוא סיפר לו את כל אשר עבר עליו, לא כיחד דבר.

בבואם העירה העמיד הנסיד את הנכרי בפני העדים שהכירוהו, והוא אמר הכל לעיני הכומר ולא יכל הכומר להכחישו. סוף דבר, היהודי ניצל בשלום. צדיק מצרה נחליק, יובא רשע - הכומר, תחתיו.

-סוף-

תקציר: הרה"ק רבי לייב שרה"ס הגיע לעיירה, שולח לקרוא לנסיד ומדבר עמו מספר דקות, ואז נוסע הוא לדרכו, כשהנסיד מחפש אחריו. לימים הועלה עלילת דם על בעל האכסניה של הרה"ק רבי לייב שרה"ס, שהרג את עבדו, ואז בטרם נגזר דינו לקחו הנסיד עימו לשוק סוסים, ועתה עומדים הם לשוב לעירם, ולפתע ראה בעל האכסניה את עבדו, וביקש ממנו לספר מה קרה.

בכה הנכרי ואמר: אדוני, אתה טוב לי מאד ואם אלא שכומר אחד הסית אותי כמה פעמים שאסע לאיזה מקום רחוק, והבטיח לי כי שם יתנו לי נחלת שדה ובית.

אני לא הפצתי לשמוע לו, אך פתאום באחד הלילות בא מישהו וקרא לי החוצה, והושיבני בעגלה ושם אסרו אותי והוליכוני לעיר רחוקה, וכל הזמן אני נע ונד, אין לי במה להחיות את נפשי. רציתי לחזור אליך אך הדרך רחוקה ולא היה לי כסף להוצאות.

סיים הגוי: גם היום לא הייתי בא ליריד, אלא שבלילה זה בא יהודי זקן עם משרתו, הושיבני בעגלה והביאני הנה. כל הלילה ישנתי בעגלה, ובבוקר כשהתעוררתי אמר לי: תחפש כאן את אדונך, כי הוא פה ביריד. ועתה קחני נא אתך לביתך ולא אגוע ברעב.

חייתה רוחו של היהודי והבין כי זהו מעשה אורחו הנפלא, היהודי הזקן עם משרתו (הרה"ק רבי לייב שרה"ס), ולעבדו אמר: בוא עמי ואצוה לתת לך לאכול. הוביל אותו לבית מוניה ושילם בעדו שיתנו לו לאכול ולשתות כדי שבעו, ואמר: תמתין לי פה ואל תלך מפה עד בואי לקרוא לך. הלך משם וקנה עוד סוסים כפי הדרוש לנסיד ורתמו את הסוסים לנסיעה.

כשהתחילו לנסוע, קפצו הסוסים ונמו מהדרך והנסיד פחד שמוא תתהפך המרכבה.

אמר לו היהודי: אדוני, יש כאן עגלון אחד שאני מכיר, והוא מומחה גדול במלאכתו, ואם ישר בעיני אדוני אקרא לו ובדאי יסע עמנו, כי גם הוא מגליל וילנא וחפץ לבוא לשם בהקדם.

הסכים הנסיד לכך והיהודי הלך וקרא לעבדו, אשר בא וישב על הדוכן ונמל את המושכות בידו והנהיג את הסוסים בלי מכושול.

בדרך אמר הנסיד ליהודי: ודאי תזכור כי באת אלי פעם בשליחות איזה רב זקן שנמצא אז בביתך. השיב היהודי: כן, אני זוכר היטב.

ובכן, אמר לו הנסיד, עתה אגלה לך מה שאמר לי אז, אם כי עדיין אינני מבין את כוונתו.

הרב אמר לי: אני מבקש מומך דבר קטן. כשיביאו לך לחתום על פסק-דין להמית את בעל הבית הזה, אמור כי קודם לכן יסע אתך ליריד פלוני לקנות סוסים, ואחר כך תמלא את דרישתם.

כשהביאו לי אחרי כן את פסק דינך ראיתי ונוכחתי כי רוח אלוקים ברכ הוה, וחשבתי כי מהיריד הוה ודאי תצמח לך ישועה. והנה אנחנו כבר הוזרים הביתה, ואני ערבתי שאמסור אותך לידי השופטים ואקים את פסק דינם, ומה הועיל איפוא הרב בבקשתו?

אמר לו היהודי: כשנבוא העירה לפני השופטים והעדים שהכירו את העבד הנכרי, אז תבין את כוונת איש הפלאות הזה. דע שנכרי זה המנהיג את הסוסים הוא עבדי

שביל לנוער

שאלות בחומש - פרשת השבוע - עם רש"י (בצורת מבחן אמריקאי)

א. הבגדים שביסו בהם את כלי הקודש, מה לא היה בהם?
א. תולעת שני. ב. ארגמן. ג. תכלת. ד. שש.

ב. מתי משה נכנס לדבר עם ה'?
א. כשהיה ענין. ב. כשנקרא על ידי המלאכים. ג. כשל היה ענין. ד. כל התשובות אינן נכונות.

שאלות בספר "קיצור שולחן ערוך" סימן ל"ח

ג. גוי שבישל בשבת עבור חולה, האם מותר לחולה לאכול זאת במוצאי שבת?

א. מותר. ב. אסור. ג. רק אם אין משהו אחר לאכול - אז מותר. ד. ראוי להחמיר.

ד. גוי שבישל בשבת עבור חולה, האם מותר להשתמש בכלים לאחר שבת?

א. מותר. ב. אסור. ג. מותר לאחר יום שלם. ד. מחלוקת.

לוח הדף היומי בזהר עם פירוש הסולם מהזור יא (תשפ"ח)				
יום	תאריך	זוהר פרשת	עמודים	סעיפים
שבת	כ"א אדר	חקת	כ"ה-ל'	ע"ג-צ'
א'	א' ניסן	בלק	א-ה	א-ו
ב'	ב' ניסן	בלק	ה-ח	ז-טו
ג'	ג' ניסן	בלק	ט-יג'	טז-כ"ב
ד'	ד' ניסן	בלק	י"ג-יז'	כ"ג-מ"ב
ה'	ה' ניסן	בלק	יח-כ"א	מ"ג-נ"ג
ו'	ו' ניסן	בלק	כ"א-כ"ז	נ"ד-ס"ח
שבת	ז' ניסן	בלק	כ"ז-ל"ב	ס"ט-פ"א

